

[Undervisningsministeren.]

steriet udpeget formand og med repræsentanter for Lyngby-Tårnbæk kommune, boligministeriet og seminariet.

Den 7. marts 1957 gav finansudvalget sin tilslutning til, at der som 1. del af en anslået byggesum på 6 mill. kr., der ikke omfattede inventar, kunne anvendes 200 000 kr. i finansåret 1956-57.

I februar 1958 søgte undervisningsministeriet på ny finansudvalgets tilslutning, denne gang til afholdelse af 1 150 000 kr. som 2. del af byggebevillingen. Ved denne lejlighed blev det udtrykkeligt anført, at de samlede udgifter inklusive øvelsesskolen kunne anslås til 10 781 200 kr., hvortil ville komme udgifter til inventar, montering af elevværelser, spisesal m. m. til et samlet anslået beløb af 1 112 000 kr. Statens andel heraf blev skønmæssigt ansat til 5,8 mill. kr., bortset fra inventar. Dette forslag blev tiltrådt af finansudvalgets flertal den 7. marts 1958.

I oktober 1959 søgte undervisningsministeriet om 3. byggebevilling, denne gang 4 mill. kr., hvoraf 820 000 kr. var en genbevilling af et beløb, der ikke var blevet brugt i det foregående finansår. Ved denne lejlighed blev byggeudgifterne anslået til 6,8 mill. kr., stadig uden inventar. Denne bevilling blev tiltrådt af det samlede finansudvalg den 4. november 1959.

Endelig på finansloven for 1960-61 blev der bevilet 1 870 000 kr. som 4. del af byggebevillingen.

Så langt forløb byggesagen normalt. I vinteren 1959-60 stod det byggeudvalget klart, at man måtte tage seminariet delvis i brug ved begyndelsen af skoleåret 1960-61, bl. a. som følge af at Lyngby-Tårnbæk kommune selv ønskede at benytte Lundtofte gamle skole, der midlertidigt havde været stillet til seminariets rådighed, så længe byggearbejderne stod på.

Byggeudvalget optog derfor i foråret 1960 med de projekterende arkitekter spørgsmålet om tilvejebringelse af det fornødne inventar. Som følge af underbemanding af arkitekternes tegnestue trak dette spørgsmål i langdrag. I maj 1960 var man nået så vidt, at byggeudvalget kunne foranledige det nødvendige inventar bestilt efter drøftelse med boligministeriets repræsentant i udvalget. Der forelå ikke speciel

bevilling hertil. Jeg vil dog for en ordens skyld nævne, at der på det tidspunkt ikke var tale om nogen samlet overskridelse, idet byggekontoen ikke var udnyttet fuldt ud. Først den 8. juni 1960 sendte byggeudvalget indstilling til undervisningsministeriet om, at der til anskaffelse af inventar måtte blive søgt en bevilling på 1 696 930 kr. Det er behandlingen bl. a. i undervisningsministeriet af denne indstilling, der er baggrunden for den meget beklagelige kendsgerning, at der har været afholdt udgifter, for hvilke der ikke forelå fornøden tilslutning fra finansudvalget.

Jeg skal ikke gå i detaljer med hensyn til, hvad der her er sket, men kun oplyse, at det er fast praksis, at indstillinger om bevillinger til byggearbejder og inventar i forbindelse hermed forelægges boligministeriet til godkendelse. Dette skete derfor også rutinemæssigt i denne sag. Boligministeriet havde visse bemærkninger at gøre, og sagen gik derfor tilbage til byggeudvalget, der forelagde spørgsmålet for de projekterede arkitekter. Sagen sendtes derefter på ny gennem undervisningsministeriet tilbage til boligministeriet, der godkendte, at der kunne søges en bevilling på 1 652 394 kr. til anskaffelse af inventar. Denne del af sagens ekspedition, hvori foruden byggeudvalget adskillige embedsmænd såvel i undervisningsministeriet som boligministeriet deltog, og hvorved bevillingsandragendet reduceredes med 44 500 kr., varede fra juni 1960 til maj 1961. På dette tidspunkt havde man for længst måttet tage seminariet delvis i brug, og der forelå ikke længere mulighed for at stille ændringsforslag til tillægsbevillingsloven for det pågældende finansår, idet fristen herfor var udløbet den 25. marts 1961.

Denne del af sagsbehandlingen har principielt været i overensstemmelse med sædvanlig praksis, der tilsigter en nøje efterprøvning af det grundlag, der forelægges bevillingsmyndighederne. De enkelte ekspeditioner kan næppe kritiseres, og den medgåede tid har i de fleste tilfælde ikke været urimelig, i nogle tilfælde har den været urimelig. Men sammenlagt er der på grund af ekspeditionernes antal medgået alt for lang tid med at tilvejebringe dette grundlag. Det må stærkt beklages, at man i undervisningsministeriet ikke var opmærksom på,